فرا انگیزش در دانشجویان پرستاری ایران در سال ۱۴۰۳

نویسندگان:

شیوا صادقی میمند[۱] ، محمد حسین شاکری گوکی*[۲] ، سحر علیزاده[۳] ، عرفان جودکی راد[۴] ، مریم هادوی[۲] ، بهرام یوسفیان[۵] ، حسین حسنی نژاد[۵] ، علی مهدی پور[۵] ، احمد رضا صیادی[۶]

۱.گروه تکنولوژی اتاق عمل، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان، رفسنجان، ایران

shivasame62742gmail,.com

۲. گروه هوشبری، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان، رفسنجان، ایران

hadavimaryam@yahoo.com. shakry973@gmail.com

۳. گروه هوشبری، دانشکده پرستاری و مامایی ، دانشگاه علوم پزشکی شیراز، شیراز، ایران

alizadehsahar07@gmail.com

۴. گروه هوشبری، دانشکده پرستاری ، دانشگاه علوم پزشکی آبادان، آبادان، ایران

shaefijr44@gmail.com

۵. گروه رادیولوژی، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان، رفسنجان، ایران

h.hassaninejad68@yahoo.com. mehdipour312@yahoo.com

۶. گروه روان پرستاری، دانشکده پرستاری، دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان، رفسنجان، ایران

sayadiahmad@yahoo.com

بخش اصلی

مقدمه

فراانگیزش یا خودتنظیمی انگیزش به راهبردهایی گفته می‌شود که یادگیرندگان برای حفظ و تقویت انگیزه خود در مسیر یادگیری به کار می‌گیرند. دانشجویان پرستاری در جریان آموزش دانشگاهی و مواجهه با موقعیت‌های بالینی، به راهبردهای مؤثر برای حفظ انگیزه نیاز دارند. بااین‌حال، میزان استفاده آنان از این راهبردها در سطح کشور کمتر توصیف شده است.

هدف: بررسی راهبردهای خودتنظیمی انگیزش در دانشجویان پرستاری ایران در سال ۱۴۰۳.

روش پژوهش

این پژوهش توصیفی و مقطعی در سال ۱۴۰۳ انجام شد. نمونه پژوهش شامل ۳۸۹ دانشجوی پرستاری از دانشگاه‌های علوم پزشکی در ۱۰ منطقه آمایشی وزارت بهداشت و دانشگاه آزاد اسلامی بود که با روش نمونه‌گیری در دسترس انتخاب شدند.

برای گردآوری داده‌ها از ابزار خودتنظیمی انگیزش نوروزی و همکاران (۲۰۲۰) استفاده شد. ابزار شامل ۲۸ گویه در ۷ زیرمقیاس بود. داده‌ها با آمار توصیفی، آزمون‌های پارامتریک و ناپارامتریک و همبستگی رتبه‌ای اسپیرمن تحلیل شدند. همچنین میانگین‌های استانداردشده زیرمقیاس‌ها مقایسه شد و سطح معناداری ۰٫۰۵ در نظر گرفته شد.

یافته‌ها

میانگین نمره کل پرسش‌نامه خودتنظیمی انگیزش ۱۰۱٫۴۹ ± ۱۷٫۵۸ گزارش شد. تحلیل همبستگی اسپیرمن نشان داد میان همه زیرمقیاس‌ها رابطه مثبت و معنادار وجود دارد ($r > 0.38$؛ $p < 0.05$). همچنین، مقایسه میانگین‌های استانداردشده آشکار کرد که میزان استفاده از زیرمقیاس‌ها یکسان نیست و تفاوت میان آن‌ها از نظر آماری معنادار است ($p < 0.05$).

در میان هفت زیرمقیاس ابزار، تنظیم ارزش بالاترین نمره را به خود اختصاص داد. بر اساس گزارش مقاله، همه زیرمقیاس‌ها همبستگی مثبت متوسطی با یکدیگر داشتند؛ بنابراین، یافته‌ها هم‌زمان از ارتباط میان راهبردها و تفاوت در میزان استفاده از آن‌ها حکایت می‌کنند. مقاله داده عددی جداگانه‌ای برای میانگین هر زیرمقیاس در متن ارائه‌شده گزارش نمی‌کند .

نتیجه‌گیری

همبستگی مثبت میان زیرمقیاس‌ها نشان می‌دهد راهبردهای خودتنظیمی انگیزش در دانشجویان به‌صورت مرتبط به کار می‌روند؛ بااین‌حال، تفاوت نمره‌ها بیانگر آن است که استفاده از همه راهبردها یکسان نیست. بالاتر بودن نمره تنظیم ارزش، این راهبرد را به یکی از نقاط قوت نسبی دانشجویان در این مطالعه تبدیل می‌کند.

نتایج می‌تواند در برنامه‌ریزی آموزشی و مشاوره‌ای برای دانشجویان پرستاری به کار رود. پیشنهاد می‌شود برنامه‌های توانمندسازی با توجه به تفاوت میان زیرمقیاس‌ها طراحی شوند و به شناخت و تمرین راهبردهای کمتر به‌کاررفته نیز بپردازند. این توصیه با نتیجه‌گیری مقاله درباره بهره‌گیری از یافته‌ها برای برنامه‌های مشاوره‌ای و مداخلات آموزشی همسو است.